

[Hagen Hagensen]

således at det gøres op. Ærlig talt, det misk-mask, der kommer ud af, at formueindkomster skal beregnes hos den, der har den højeste arbejdsindkomst, er faktisk noget, der stiller ægtefolk ringere, end de egentlig burde stilles.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Heller ikke jeg skal yde noget særligt bidrag til en lang anden runde.

Jeg vil gerne takke fru Aase Olesen for det indlæg, der kom heroppefra, om principperne og det principielt værdifulde i at ændre lovgivningen på den måde, der er lagt frem her.

Jeg ved ikke, om der er noget karakteristisk i det, men jeg har i hvert fald kunnet notere mig, at de partier, der havde kvinder på talerstolen, var dem, der havde den største forståelse for det lovforslag, der her er fremsat. Det gjaldt fru Aase Olesen fra det radikale venstre, som meget klart udtrykte det her til sidst, det gjaldt socialistisk folkeparti ved fru Marianne Bentsen-Pedersen, og det gjaldt CD ved fru Bente Juncker. Jeg tror, at forslågets berettigelse uanset dets beherskede økonomiske konsekvenser for familierne som helhed og uanset de praktiske problemer, der utvivlsomt vil være ved indkørslen af det, netop er de fordele, der blev fremhævet stærkest af disse 3 folketingsmedlemmer.

Må jeg sige til de betragtninger, der kom fra hr. Hagen Hagensen, at der ikke i det, hr. Hagen Hagensen sagde i sit første indlæg, var nogen vældig god anvisning på, hvordan vi alternativt skulle have grebet disse ting an. Hr. Hagen Hagensen har et meget skarpt blik for vanskelighederne ved det foreliggende lovforslag, men har ikke, så vidt jeg kan se, lige så lidt som hr. Fogh Rasmussen, tanker om, hvordan man kan opstille et forslag, der løser ligestillingsproblemerne mellem mand og kvinde i ægteskabet, uden at gøre det på den måde, der er fremlagt her, eller også gøre det på en måde, der enten statsfinansielt er vældig belastende eller i forhold til en række familier er vældig belastende i forskydningen af skattebetalingen. Det er det, der har været den egentlige vanskelighed ved overhovedet at tage hul på problemet. Vi kan lave løsninger, der er valgfrihedsmodeller, der tillader folk med magt over tingene,

med store formuer, at gøre en masse ting, som de selv synes de skal gøre det, og med de skattemæssige konsekvenser, der følger deraf. Det koster statskassen mange penge. Vi kan lave en fuldstændig særskilt beskatning, der måske ikke koster statskassen mange penge, men som umiddelbart betyder, at 200.000 familier, hvor man overfører personfradrag, får en skattestigning på 7.000 kr. om året.

Ingen af delene forekommer mig at være gode bud på de mest presserende problemer i det her. Derfor fører det beklageligvis frem til, at man skal have en noget mere nuanceret, man kan også sige noget mere kompliceret løsning på problemerne, i hvert fald hvis man skal tage fat på dem i 1983, og i hvert fald hvis man skal tage fat på dem uden den helt nære sammenhæng med de lidt større ændringer i skattesystemet, som man måske – jeg siger udtrykkelig måske – fra 1984 eller senere kan tage fat på, hvor vi taler fradrag, omlægninger i større stil.

Forudsætningen for de enkle løsninger på problemerne, hr. Hagen Hagensen og hr. Fogh Rasmussen antyder der findes, er jo, at man kan føre proportionaliteten i beskatningen meget langt eller helt afskaffe progressionen. Det blev også sagt af de to ordførere, det erkender jeg. Det koster nogle milliarder kroner, og det lader sig ikke gøre, hvis man ikke er villig til at diskutere en sådan væsentligt udvidet proportionalitet i beskatningen i sammenhæng med fradragsreglerne i det hele taget. Den diskussion er jeg meget indstillet på at tage. Jeg er villig til at gå meget langt i retning af en proportional beskatning, der udvides, hvis det kan ske i den sammenhæng, men det er ikke den politiske beslutning, vi skal tage stilling til nu. Det er ikke den, der skal tages i denne omgang. Jeg har bare ment, regeringen har ment, at spørgsmålet om ægtefællers ligestilling, efterhånden som det har dalret videre siden kildeskattens indførelse med dette inkonsekvente levn fra den gamle sambeskatning, er blevet så presserende, at vi må træffe en beslutning om ændringer, der træder i kraft allerede fra 1983.

Jeg tror, at hvis man erkender disse rammer for vores handlefrihed og det presserende behov for, at der sker noget, så vil man også fra hr. Fogh Rasmussens og fra hr. Hagen Hagensens side nå frem til, at det faktisk